

Чудеше се той, где в тия малки детски гърди можа да се побере толкова голямо и любящо сърце?

На следния ден професорът и учителката отидоха у Бончови. Там докторът разпита слепия, как го е постигнало нещастieto и каза, че ще му направи операция, която е вече заплатена от Бончо, с спестените му пари в касичката.

Бащата пригърна чедото си, зацелува го, облян в сълзи от радост.

Вратата на стаята се отвори. Всички се обърнаха. На прага стоеше бледа, млада жена. Тя протегна ръце и извика:

— Бончо, чедо, прости ми!.. Петко, мили мой, прости ми и ти!.. Не мога да живея без вас!..

След няколко дни професорът направи операцията. Тя излезе сполучлива... Бончовият татко прогледна. Той виждаше всичко, както по-рано и се радваше. Но най-голяма беше радостта му, че вижда при себе си чедото си. А до него и майка му.

— Бончо, Бончо е моят спасител, — говореше татко му.

— Да, той е, — потвърди зад тях професорът, който влизаше в стаята, заедно с учителката.

Учителката се засмя и добави:

— Да, Бончо спаси татка си с своето златно сърце... Но и господин професорът заслужава благодарност. Той подари на Бончовия татко очите, а на Бончо подарява тая хубава нова, желязна касичка, пълна с спестените Бончови левчета... Спестявай, Бончо, и с твоите пари, дано станеш и ти професор и правиш добрини на хората, както това прави господин професорът.

Бончо скочи, грабна ръката на професора и я целуна много пъти... Целуна ръка и на учителката си.

Всички плачеха от радост... И от очите на стария, корав доктор се търкулнаха няколко радостни сълзи.

Александър Спасов

ДЕТСКО СЪРЦЕ

Извор с бистрички вълни,
сноп от слънчеви лъчи,
то е с ясни глъбини
като майчини очи.

Гали птички и цзетя,
радост е за млад и стар,
блика в него любовта,
чиста като Божи дар.

Злоба що е, то не знай,
никому не мисли зло,
лъха благодат без край,
като ангелско крило.

То е песен, сладък зов,
сред сияйно лице.
Боже, с твоята любов
бди над детското сърдце!

Христина Стоянова